אש קודש — נצבים

הנסתרות לד' אלוקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת.

כי על כל צרה שלא תבא, איש הישראלי מתפלל לד' וצועק אליו ית', וכשהצרה ח"ו יותר גדולה, יותר צועק כמ"ש הפ' ויזעק זעקה גדולה ומרה, וגם בלא צרה מתפללים לד', כי התפילה בעצמה היא התקרבות לד', וכשמתפללים מתפללים בקול כמ"ש בספה"ק קול מעורר כוונה, כוונה מעורר קול, אבל מה נעשה כשלא מניחים אותנו לצעוק ולא להתאסף יחד להתפלל, ורק בסתר מוכרחים להתפלל, וצריך לב כל איש ישראל לדאב ע"ז בעצמו, ועכ"פ במעמקי לבו לצעק ע"ז.

וזה הרמז ממעמקים קראתיך ד', ד' שמעה בקולי תהיינה אזניך קשובות לקול תחנוני, שע"פ פשוט קשה להבין מה הכפל שמעה בקולי, תהיינה אזניך וכו', אבל אצלו ית' שאינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף אין שייך אזנים, רק הכל רוחני למעלה, ומדברים בענינים גופניים לשבר את האוזן, והנה באיש, הדרך הוא כשמדברים אליו בקול נמוך מוכרח הוא להעמיד ולכוון את אזניו כדי שישמע, וע"ז אנו מתפללים ממעמקים קראתיך ד', רק ממעמקי לבי ולא בקול גדול, ד' שמעה בקולי תהיינה אזניך קשובות וכו' שמעה נא בקולי שצריכות אזניך כביכול להיות קשובות, וראה נא שאין מניחים אותי להתפלל, ורק בסתר ובלחש אני מוכרח להתפלל. ובשביל צער הזה בעצמו שיש לי מזה הושיעני.

וזוז הנסתרות לד' אלוקינו, שניהם במשמע, כשצריכים להסתיר עצמנו בדברים שהם לד' אלוקינו, היינו בתורה ותפילה, זה עולה לד' אלוקינו, ובתנאי שוהנגלות כו, עד עולם וכו', ונקוד על לנו ולבנינו, ולהנ"ל שבנקודת לבינו נקבל ע"ע שעד עולם כשיעזור ד' לנו ונושע, תהא עבודת ד' לנו ולבנינו בנגלה ובקול ובכוונת הלב.